

РЕШЕНИЕ

№ 4877

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110138759 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на /фирма/ срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че с Определение № 238/12.04.2022г., постановено по ч. т. д. № 132/2022г. по описа на ОС – Бургас, било допуснато обезпечение в полза на ответника на бъдещи искиове чрез налагане на заповест на банкови сметки. Поддържа, че било образувано изп. дело № 770/2022г. по описа на ЧСИ С. Я., по което били наложени заповестите. На 06.06.2022г. ответникът подал молба до съда за отмяна на обезпечението, като на 17.06.2022г. ищецът получил разпореждане, с което му била предоставена възможност да възрази срещу освобождаването на гаранцията, внесена от молителя в обезпечителното производство. Посочва, че в резултат на наложеното обезпечение претърпял имуществени вреди, изразяващи се в невъзможността да използва банковите сметки на дружеството и необходимостта от разплащане с контрагенти чрез внасяне на пари на каса и заплащане на допълнителни такси. Също така бил в невъзможност да използва заповестите суми в размер на 14 700лв., в резултат на което пропуснал полза, изразяваща се в законната лихва за периода от датата на налагане на заповест – 26.04.2022г. до датата на исквата молба – 18.07.2022г., която възлизала на 500лв.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **708,65лв.** (съгласно уточнението с молба вх. № 226291/24.10.2022г. – л. 20 от делото), представляваща имуществени вреди във формата на претърпени загуби в резултат от наложените заповести чрез заплащане на такси за разплащане с контрагенти, както и сумата от **500лв.**, представляваща претърпени имуществени вреди във формата на пропуснати ползи, съизмеряващи се със законната лихва върху заповестната сума от 14 700лв. за периода 26.04.2022г.-18.07.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исквата молба до окончателното плащане.

Ответникът е подал отговор на исквата молба, с който оспорва предявените искиове като неоснователни. Посочва, че има вземания към ищеца в общ размер от 112 191,16лв., за обезпечаването на които подал молба по чл. 390 ГПК, по която било

образувано ч. гр. д. № 132/2022г. по описа на ОС – Бургас, по което съдът допуснал обезпечителна мярка заповор на банкови сметки и издал обезпечителна заповед, въз основа на която било образувано изп. дело № 770/2022г. по описа на ЧСИ Я.. Посочва, че след справка в РБНБ било установено наличието на банкови сметки в две банки, по които били наложени заповори за обезпечаване на вземанията. От банките бил получен отговор, че по откритите сметки липсват авоари. Поради това, ответникът решил да подаде молба за отмяна на допуснатото обезпечение, като с Определение № 475/20.07.2022г. същото било отменено от ОС – Бургас. Същевременно, бъдещите искове били предявени в срок и по тях било образувано т. д. № 857/2022г. по описа на СГС, ТО, което било висящо. Счита, че не е осъществен фактическият състав на отговорността по чл. 403 ГПК, като отмяната на обезпечението е резултат единствено на това, че по сметките не е имало никаква наличност. Посочва, че нито бъдещият иск е отхвърлен, нито делото е прекратено. Твърди, че имуществените вреди под формата на претърпени загуби не са доказани, а евентуално, че ищецът е извършил тези разходи по свое усмотрение, като е разполагал с други възможности. Оспорва и иска за сумата от 500лв., като счита, че законната лихва не се равнява на тази сума.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни искове с правно основание чл. 403 ГПК вр. чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства, че на 12.04.2022г. ответникът е подал молба пред ОС – Бургас, по която е образувано ч. т. д. № 132/2022г. С нея е поискал на основание чл. 390 ГПК допускане на обезпечение на бъдещи осъдителни искове спрямо /фирма/ за вземания в общ размер от 112 191,16лв., от които 44 892,00лв. – платена на отпаднало основание сума за недоставена стока (замразено пилешко месо) и 67 299,16лв. – платена на отпаднало основание сума за недоставена стока (замразен обезкостен свински джолан). С определение от 12.04.2022г. съдът е допуснал обезпечение в полза на молителя за сумата от 112 191,16лв. чрез налагане на заповор върху вземания на бъдещия ответник по банкови сметки в банки в страната и към дружества, осъществяващи платежни операции. С определението е предоставен 1-месечен срок на молителя за предявяване на бъдещите искове, считано от връчване на определението, което е станало на 15.04.2022г. по ел. път. На 19.04.2022г. е издадена обезпечителна заповед, която е получена на 21.04.2022г., видно от удостоверяванията върху определението.

На 26.04.2022г. от страна на /фирма/ е подадена молба пред ЧСИ С. Я., с която е поискано налагане на обезпечителните мерки въз основа на издадената от ОС – Бургас обезпечителна заповед. По молбата е образувано изп. дело № 770/2022г. по описа на ЧСИ Я.. От страна на съдебния изпълнител е извършена справка в Регистъра на БНБ за банкови сметки и сейфове, от която се установява, че длъжникът има открити банкови сметки в /фирма/ и в /фирма/. На 26.04.2022г. са изведени заповорни съобщения до двете банки за налагане на заповор на вземанията на дружеството до общия размер на допуснатото обезпечение от 112 191,16лв., като същите са **връчени на банките на 27.04.2022г.**, от който момент се счита наложен заповорът – арг. от чл. 507, ал. 3 ГПК. На 29.04.2022г. по изп. дело е постъпил отговор от /фирма/, в който е посочено, че върху заповориранията вземания на /фирма/ има претенции от други лица – учреден залог по ЗДФО в полза на банката и има наложени предходни заповори от ЧСИ Георги Д. по изп. дело № 20217810400649. На 10.05.2022г. е постъпил отговор от /фирма/, в който се посочва, че сумите не могат да бъдат обезпечени поради липса на свободен авоар. На 09.05.2022г. е постъпил отговор от /фирма/, в който се посочва, че по сметката на

лицето няма наличност за обезпечаване на задължението и върху вземанията има наложени предходни запори за други задължения.

На 12.05.2022г. (в предоставения от ОС – Бургас 1-месечен срок) /фирма/ е предявило спрямо /фирма/ осъдителни искиове на обща стойност 112 191,16лв. Макар в исковата молба исковите да са описани в пълен размер, от представеното по делото удостоверение изх. № 1867/18.01.2023г. по изх. регистър на СГС /л. 81/ се установява, че исковите са предявени частично – за сумата от 25 050лв. като част от пълния претендиран размер от 44 892лв., и за сумата от 1500лв. като част от пълния претендиран размер от 67 299,16лв.

На 06.06.2022г. молителят /фирма/ е подал молба до ОС – Бургас, с която е поискал отмяна на основание чл. 402 ГПК на допуснатото обезпечение и връщане на внесената гаранция. Като причина е посочил, че не е постигната целта, за която е допуснато обезпечението. С определение от 20.07.2022г. ОС – Бургас е отменил допуснатото с определението от 12.04.2022г. обезпечение на бъдещите искиове. На 28.07.2022г. длъжникът /фирма/ е подал молба пред ЧСИ Я. по изп. дело № 770/2022г., с която е представил определението за отмяна на обезпечението от 20.07.2022г. и е поискал вдигане на наложените запори. На 01.08.2022г. съдебният изпълнител е постановил прекратяване на производството по изп. дело поради обезсилване на обезпечителната заповед и вдигане на наложените обезпечителни мерки. На същите дати са изведени съобщения до двете банки за вдигане на наложените запори, които са връчени на 02.08.2022г., видно от удостоверяванията върху съобщенията.

По делото е допусната, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, съгласно която ищецът в настоящото производство към 26.04.2022г. е имал две разплащателни сметки в /фирма/, като по едната е имал крайно салдо от 2399,16лв., а по другата кредитен лимит от 2000лв. В /фирма/ също е имал две разплащателни сметки, като по едната е имал крайно салдо от 11 643,37лв., а по другата няма данни. Вещото лице посочва, че общият размер на запорираната сума по трите банкови сметки към 26.04.2022г. е 16 042,53лв., а законната лихва за забава върху сумата от 16 042,53лв за периода 26.04.2022г.-01.08.2022г. е 436,71лв.

При горните факти, съдът извежда намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК, ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. В съдебната практика /Решение № 59/04.05.2017г. по гр. д. № 2817/2016г., III ГО на ВКС и др./, се приема, че отговорността по чл. 403, ал. 1 ГПК е специфична, безвиновна, деликтна отговорност на лицето, по чието искане е допуснато обезпечение на иск, като на обезвреда подлежат всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от обезпечението /чл. 51, ал. 1 ЗЗД/. Вредата в хипотезата на чл. 403, ал. 1, пр. 1 ГПК е съизмерима като минимален размер със законната лихва върху учредения като обезпечение залог в пари за периода като пряка и непосредствена последица от същото това обезпечение – Решение № 156/18.12.2017г. по т. д. № 449/2017г., II ТО на ВКС.

В настоящата хипотеза, съдът намира, че ответникът не следва да носи отговорност за вреди по чл. 403, ал. 1 ГПК. Видно от събраните писмени доказателства, същият е предявил осъдителни искиове спрямо длъжника в указания от ОС – Бургас срок. Действително, с първоначалната искова молба те са описани в пълните размери, за които е допуснато обезпечението, а съгласно издаденото удостоверение от СГС по т. д. № 857/2022г. /л. 81/ исковите претенции са частични – за 25 050лв. като част от 44 892лв. и за 1500лв. като част от 67 299,16лв. По тези претенции производството е висящо – не е прекратено и исковите не са отхвърлени с

влязло в сила решение до приключване на съдебното дирене в настоящото производство. От материалите по изп. дело се установява, че при налагането на двата запора от съдебния изпълнител в /фирма/ и /фирма/ са получени отговори, че сумите не могат да бъдат обезпечени, тъй като няма наличност (липсва свободен авоар според отговора на първата банка) и **има наложени предходни запори за други задължения** (по изп. дело № 649/2021г. по описа на ЧСИ Г. Д. според отговора на първата банка – л. 102). От това следва, че дори да се приеме, че по банковите сметки е имало наличност към датата на запорите в общ размер от 16 042,53лв., както се сочи в експертното заключение по ССЧЕ, макар в писмените отговори на банките да се съдържа различна от изнесената от вещото лице информация (че няма авоар), то върху сумите е имало наложен предходен запор по друго изп. дело. Тоест, не може да се приеме, че вземанията са били фактически и реално обезпечени по искането на /фирма/, за да се направи извод, че в резултат от неговото поведение и действия ищецът е претърпял вреди, съизмеряващи се със законната лихва върху запорираната сума. Предвид че е имало наложен предходен запор по тези сметки, **то се прекъсва причинно-следствената връзка** между поведението на ответника и евентуално настъпилите вреди за пропусната полза в размер на законната лихва върху блокираната сума. Отделно от това, макар молителят да е предявил бъдещите искове като частични, техният размер възлиза на общо 26 550лв., а запорираната сума е в по-нисък размер от 16 042,53лв. Производството по тези искове към настоящия момент е висящо, поради което не може да се приеме, че е осъществена някоя от хипотезите по чл. 403, ал. 1 ГПК. С оглед на това, съдът намира, че първият иск за сумата от 500лв., представляваща претърпени имуществени вреди във формата на пропуснати ползи, съизмеряващи се със законната лихва върху запорирана сума от 14 700лв. за периода 26.04.2022г.- 18.07.2022г., подлежи на отхвърляне.

По изложените същите съображения на отхвърляне подлежи и иска за сумата от **708,65лв.**, представляваща имуществени вреди във формата на претърпени загуби в резултат от наложените запори чрез заплащане на такси за разплащане с контрагенти. За пълнота следва да се посочи, че претърпяването на подобни вреди се явява и недоказано, въпреки изрично дадените указания от съда, включително по чл. 146, ал. 2 ГПК (виж стр. 2 от Определение № 34310/15.12.2022г.). Също така, евентуално заплатените такси на 26.04.2022г., които се твърди да представляват претърпяна имуществена загуба, няма как да се намират в причинно-следствена връзка с действията на ответника, доколкото запорите са наложени на 27.04.2022г., а не на 26.04.2022г.

С оглед изложеното, предявените искове подлежат на отхвърляне.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски има ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, който е доказал такива в размер от 500лв. за платено адв. възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **срещу** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, искове с правно основание 403, ал. 1 ГПК вр. чл. 49 вр. 45 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **708,65лв.**, представляваща имуществени вреди във формата на претърпени загуби в резултат от

наложени запори по изп. дело № 770/2022г. по описа на ЧСИ Я., образувано въз основа на обезпечителна заповед от 19.04.2022г., издадена по ч. т. д. № 132/2022г. по описа на ОС – Бургас, чрез заплащане на такси за разплащане с контрагенти в периода на наложените запори, както и сумата от **500лв.**, представляваща претърпени имуществени вреди във формата на пропуснати ползи, съизмеряващи се със законната лихва върху заповорирана сума от 14 700лв. за периода 26.04.2022г.- 18.07.2022г.

ОСЪЖДА на основание 78, ал. 3 ГПК /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **500,00лв.** – разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____